

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobkyně: **L. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor všeobecné správy, oddělení správní, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2014, č. j. MV-161272-5/VS-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 3. 2014, č. j. MV-161272-5/VS-2013, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále též „krajský úřad“) ze dne 24. 10. 2013, č. j. KUJI 73088/2013, sp. zn. OOSČ 544/2013 OOSČ a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 24. 10. 2013 (vypraveno dne 25. 10. 2013) nebyl přiznán žádosti žalobkyně o obnovu řízení odkladný účinek. Podle ust. § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) žádost o obnovu řízení byla zamítnuta.

V žalobních námitkách žalobkyně zrekapitulovala postup žalovaného i dalších správních orgánů rozhodujících v předmětné věci, vyjádřila pochybnosti o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, byla přesvědčena, že zainteresované správní orgány postupovaly nesprávně. Její tvrzení byla opřena o skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, jakož i o důkazy, které se jí podařily shromáždit a na jejichž základě byla toho názoru, že v daném případě jsou splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Napadené rozhodnutí proto považovala za nepřezkoumatelné a protiprávní. Zároveň uvedla, že si opatřila ve věci důkaz – znalecký posudek z oboru kybernetika, kriminalistika a ekonomie č. 104/2014 ve věci posouzení autenticity fotografií ze dne 26. 5. 2014.

Kritický postoj měla i k práci příslušníků Policie České republiky, OO Pelhřimov, obvinila je z trestné činnosti, klientelismu a korupce. Vzhledem k tomu, že postupem správních orgánů byla zkrácena na svých právech, navrhla, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena příslušnému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 4. 11. 2014 poukázal na citaci ust. § 100 odst. 2 správního řádu, dle kterého ve věci rozhodl krajský úřad tak, že žádost o obnovu řízení zamítl, neboť nebyly splněny podmínky dle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. K úvodním pěti stranám žaloby se nevyjádřil, neboť z jejich obsahu bylo zřejmé, že žalobkyně pouze zrekapitulovala či přímo citovala jednotlivé odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí, popř. z nich vybrané pasáže, které technicky doplnila o názvy svých podání, upřesnila u nich jejich data či počty stran, popř. k nim dopsala další skutečnosti, které podle jejího názoru jsou pro povolení obnovy řízení zásadní. Žalovaný zdůraznil, že krajský úřad za stavu podání žádosti o povolení obnovy řízení žalobkyní a jejího posuzování nebyl povinen přezkoumávat pravomocně rozhodnutou věc, nýbrž jen toliko, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Z tohoto úhlu pohledu pak posuzoval i předmětnou věc a dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Pokud se týká jednotlivých tvrzení žalobkyně v žalobě (v části II žaloby, pod body 1, 2 a jejich resumé, pod bodem 4 a jeho resumé a pod bodem 5), tyto v podstatných rysech ztotožňují s obsahem odvolání, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, popř. na odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu. Ke kritickému postoji žalobkyně k práci příslušníků Policie České republiky, OO P., poznamenal, že hodnotit práci příslušníků Policie ČR správním orgánům nepřísluší. V rámci odvolacího řízení vzal do úvahy výsledek stížnosti jmenované na postup Policie České republiky, OO P. (tj. Krajským ředitelstvím policie Kraje Vysočina deklarované pochybení policejního orgánu ve věci fotografického zadokumentování poškození bundy J. K.), k tomuto se vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to tak, že uvedené pochybení, ač je novou skutečností, neodůvodňuje povolení obnovy řízení. Vzhledem k tomu, že práva žalobkyně nebyla v předcházejících správních řízeních žádným úkonem porušena, nedošlo k jejich zkrácení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta pro nedůvodnost.

V replice k vyjádření žalovaného, doručené soudu dne 25. 11. 2014, se žalobkyně opakovaně vyjádřila negativně k postupu Policie ČR, Obvodní oddělení P., vytkla absenci objektivitu, nezájatosti ohledně všech provedených či neprovedených šetření, podrobně se vyjádřila k procesním vadám v rámci správního řízení, policisty obvinila z trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby. Za daného stavu byla přesvědčena, že splnila podmínky pro obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, setrvala na názoru o nesprávném zjištění stavu věci, neboť jí byl připisován takový způsob jednání, který neodpovídal situaci a nebyl jí ani nepochybně prokázán.

Dne 11. 11. 2015 bylo k soudu doručeno podání žalobkyně ze dne 10. 11. 2015 označené jako „Doplnění správní žaloby z 29. 5. 2014 o požadavky/otázky na Policii České republiky ze dne 6. 1. 2014 v rámci jejího soukromého šetření a o rozsudek jménem republiky ze dne 31. 3. 2015, č. j. 15 Co 72/2015-161“.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 16. 7. 2013 žádost o obnovu řízení o přestupcích s odkazem na ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a zároveň žádala o odklad výkonu pravomocného rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013, č. j. KUJI 15006/2013, sp. zn. OOSČ 5/2013 OOSC/3/DT.

Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013, č. j. KUJI 15006/2013, sp. zn. OOSČ 5/2013 OOSC/3/DT bylo zamítnuto podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobkyně směřující proti výrokům XIV, XV a XVIII, rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města P. ze dne 14. 11. 2012, č. j. Tr.: 230-1/11, 269/11, 6-7/12, 12/12, 43-4/12, 76/12, 89-90/12, 97/12, 111/12, 117/12 a 132-3/12, sp. zn. OVV/974/2012 a tyto výroky rozhodnutí o přestupcích byly potvrzeny. Uvedenými výroky žalobkyně byla uznána vinnou za spáchání přestupků proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) a proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se měla dopustit tím, že dne 23. 3. 2012 v době od 8:15 hod. do 8:25 hod. z průjezdu mezi domy č. p. a v ulici v odnesla nejméně jeden balík zateplovací vaty zn. Rockwool v hodnotě 600 Kč a dále tři desky této zateplovací vaty v hodnotě 360 Kč majitele R. V., dále trásla kovovým lešením, na kterém se nacházel R. V., který se musel držet, aby z lešení nespadl (výrok XIV). Dále byla uznána vinnou tím, že dne 10. 4. 2012 kolem 15:30 hod. v průchodu mezi domy č. p. a na ulici v roztrhla dámskou bundu zn. Nordblanc NR 2823 ke škodě J. K., čímž úmyslně způsobila škodu na cizím majetku poškozením věci z takového majetku (výrok XV) a rovněž že téhož dne v době od 15:15 do 15:20 hod. tamtéž odstrkovala J. K. a přitom ji špachtlí, kterou držela v ruce, způsobila drobnou oděrku pod levým okem, čímž úmyslně narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním (výrok XVIII). Za uvedená protiprávní jednání jí byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupků ve výši 1.000 Kč.

Výrokem II citovaného rozhodnutí zamítl odvolání žalobkyně proti výroku IX rozhodnutí o přestupcích jako nepřipustné, neboť nebyla k podání odvolání do tohoto výroku procesně legitimována. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dnem 18. 3. 2013.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splněným zákonným podmínkám dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Pro úvod soud připomíná princip institutu obnovy řízení. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu, sice rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, www.nssoud.cz „obnova řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle ust. § 94 téhož zákona určena k nápravě skutkových nesprávností. Případná změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu“. Obnova řízení není řádným opravným prostředkem, jímž by bylo možno zasáhnout do výsledku dosud nepravomocného rozhodnutí. Naopak, je kombinací mimořádného opravného prostředku a dozorčího prostředku, tedy je nástrojem, kterým lze za určitých, zákonně taxativně vyjmenovaných podmínek, narušit již existující právní moc rozhodnutí a znovu obnovit původní řízení ve věci samé. Tyto podmínky jsou normovány v ust. § 100 správního řádu a zákon poměrně přísně stanovuje pouze dvě podstatné skutečnosti, za kterých lze povolit obnovu řízení. Zmíněné ustanovení tak klade důraz na význam právní moci rozhodnutí a jím pevně založená práva či povinnosti účastníků řízení. Norma tak lpí na neměnnosti stavu založeného pravomocným rozhodnutím, do něhož lze zasáhnout pouze při splnění taxativně vyjmenovaných podmínek. Jak již bylo zmíněno, v řízení o žádosti o obnovu řízení není znovu přezkoumávána věc sama, neboť ta už je pravomocně rozhodnuta, nýbrž je zkoumáno toliko naplnění podmínek pro obnovení řízení. Až v okamžiku rozhodnutí o existenci důvodů pro obnovení řízení, může toto být obnoveno a poté může dojít k přezkoumání původního rozhodnutí ve věci samé.

V žádosti o obnovu řízení žalobkyně uvedla, že bylo naplněno znění ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou k prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Za tyto nové skutečnosti a důkazy pak označuje následující:

- 1) fakt, že J. K. záměrně úmyslně podváděla a uváděla v omyl všechny zúčastněné v řízení s jednoznačným úmyslem se vyhnout fyzickému předložení své nepoškozené bundy, neboť žalobkyně žádnou bundu jí nepoškodila. Jmenovaná tvrdila, že si není jistá, zda uvedenou bundu ještě má, je možné, že ji vyhodila, což je v rozporu s důkazem pořízeným žalobkyní – snímkem ze dne 28. 5. 2013, 12:31:28, kdy J. K. v předmětné bundě náhodně vyfotografovala. Poslední fotografické zachycení má ze dne 13. 5. 2014 v 13:21,

- 2) skutečnost, že teprve dne 28. 6. 2013 měla žalobkyně fyzicky k dispozici metadata/vlastnosti dvou osobních snímků J. K., s nimiž sice byla seznámena dne 11. 10. 2012 pracovníci Komise k projednávání přestupků města P., která jí však nebyla schopna otevřít a sdělit jejich vlastnosti/metadata. To znamená, že metadata/vlastnosti snímků jsou nové skutečnosti, na které neměla možnost reagovat, zpochybnit jejich věrohodnost, pravost pořízení, navrhnout jejich přezkoumání a požadovat odůvodnění. Dále pak uvedla a k žalobě přiložila znalecký posudek z oboru kybernetika, kriminalistika a ekonomika č. 104/2014 ve věci posouzení autenticity fotografií vypracovaného dne 26. 5. 2014. Rovněž vyjádřila řadu připomínek k postupu a průběhu správního řízení (viz část II žaloby pod body 1, 2 a jejich resumé, pod bodem 4 a jeho resumé a pod bodem 5).

Pro posouzení toho, zdali má být obnoveno řízení, však není podstatné, jaké důkazy a tvrzení se snaží žadatelka o obnovu uplatnit, nýbrž to, jestli jsou splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro zahájení obnovy řízení. Z ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu jednoznačně vyplývá, že důkazy a skutečnosti, pro které má být obnoveno řízení, musí být dříve neznámé a účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl uplatnit v původním řízení nebo se dříve provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Kumulativní požadavek na novost důkazů a skutečností a současně nemožnost jejich uplatnění v původním řízení, v posuzovaném případě naplněna není. Zdejší soud souhlasí s právním posouzením žalovaného, který v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v rámci řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci návrhu na obnovu řízení se již nezabývá přezkoumáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žalobkyně uznána vinna za uváděná protiprávní jednání, nýbrž pouze přezkoumává postup správního orgánu v řízení o tomto návrhu, a proto jak vyplývá i z písemného vyjádření žalovaného ze dne 4. 11. 2014, shledává žalobu nedůvodnou. Jak již bylo výše předesláno, smyslem obnovy řízení je předložení dříve neznámých skutečností nebo důkazů, které existovaly v době původního řízení a které účastník řízení, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, čemuž ovšem v případě požadavku žalobkyně, aby J. K. předložila předmětnou bundu, a tato byla správním orgánem přezkoumána, není, neboť tohoto se žalobkyně domáhala již v průběhu řízení a správní orgány jí nevyhověly. Soud konstatuje, že pokud se J. K. pohybovala v předmětné bundě o několik měsíců později po incidentu a žalobkyně ji vyfotila s tím, že tato fotografie má prokazovat, že bunda nijak poškozena nebyla, to neznamená, že v inkriminované době bunda poškozena byla (možnost si v mezidobí nechat bundu zašít apod.). Pokud se týká i dalších tvrzení žalobkyně, které jsou uvedeny i v jejím odvolání ze dne 13. 11. 2013, je třeba zdůraznit, že se jedná v zásadě o pouhé její domněnky, které nezakládají právní důvod k vyvolání obnovy řízení, např. její tvrzení, že J. K. si bundu mohla roztrhnout sama, následně vyfotit, tzn., že bunda nebyla až do září poškozena vůbec, eventuálně že došlo k dodatečné úpravě dat snímků pořízených J. K.

V napadeném rozhodnutí soud v žádném případě neshledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak tvrdí žalobkyně. Naopak žalovaný své závěry adekvátně, tj. srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, ve svých úvahách vycházel ze smyslu a účelu příslušné právní úpravy a názory, které uplatnil, nevybočují ze základních logických a právních pravidel a nelze je považovat ani za nepředvídatelné ani svévolné.

Pokud se týká námitky žalobkyně ohledně „manipulace Komise k projednávání přestupků města Pelhřimov se snímky, které předložila J. K.“, její tvrzení nejsou ničím podložena. Soud souhlasí s argumentací žalovaného, která vychází ze závěru Krajského úřadu, že není právně relevantní, zda ke stažení snímků došlo tak, že je J. K. dne 21. 9. 2012 preposlala na telefon členovi Komise k projednávání přestupku města P. a ten je ze svého mobilního telefonu stáhl do počítače, jelikož se jedná o otázku výlučně technického charakteru, tzn., že ve způsobu předání fotografií nelze spatřovat žádnou manipulaci s důkazním prostředkem z hlediska jeho obsahu. Tvrdí-li žalobkyně, že snímky byly pořízeny zařízením HTC, čili se jedná o novou skutečnost, a proto žádá o přezkoumání tohoto přístroje, je věcí úvahy, jaký by to mělo vliv na výsledek řízení. Soud je toho názoru, že druh přístroje, jímž fotografie byla pořízena, nemá vliv na skutková zjištění. Je třeba si uvědomit, že žalobkyně nebyla uznána vinnou z předmětného skutku poškození bundy J. K. na základě oněch snímků policie, které nezobrazovaly žádné poškození, ale že jí byla vina prokázána na základě svědeckých výpovědí V. K., M. S. a R. V., jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 11. 2012. Nehledě na to, předložené snímky neměly dostatečnou právní sílu, což připustil i správní orgán I. stupně, jestliže konstatoval, že z předložených fotografií je zřejmá toliko značka bundy, nikoliv poškození jako takové.

Soud dále odmítl provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru kybernetika, kriminalistika a ekonomika č. 104/2014 ve věci posouzení autenticity fotografií vypracovaný dne 26. 4., který přiložila žalobkyně jako přílohu č. 5, neboť označenou skutečnost a důkaz mohla a měla uplatnit již v původním řízení, což však neučinila.

Optikou shora uvedeného náhledu dospěl soud k závěru, že rozhodující subjekty učinily správné právní úvahy o tom, že obnova řízení se pro tuto věc nevztahuje. Žalovaný provedl podrobný a kvalifikovaný rozbor věci, z něhož ve svých úvahách vyšel i soud v následujícím právním názoru:

Právní obrana účastníka řízení (žaloba, přezkumné řízení) se týká situace, kdy účastník řízení považuje vydané rozhodnutí za nezákonné, typicky tedy v případě, kdy má účastník za to, že správní orgán nesprávně aplikoval právní normu. Zcela odlišným případem je institut obnovy řízení. Institut obnovy řízení pamatuje na situace, kdy v proběhlém řízení nebylo z určitých důvodů možné správně zjistit skutkový stav. Týká se tedy pouze zjištění skutkových, přičemž základním principem obnovy řízení v každé procesní úpravě je možnost účastníka požádat o nařízení obnovy řízení v případě, vyjdou-li najevo dříve neznámé skutečnosti či důkazy, které existovaly v době řízení a účastník je bez své viny nemohl uplatnit [viz citované ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Takové skutečnosti zároveň musí odůvodňovat jiné řešení sporné otázky a žádost je zpravidla uplatnit v určité lhůtě, a to jak subjektivní, tak objektivní. Důvodem pro obnovu řízení ovšem nemůže být právní názor žalovaného, který se dle názoru účastníka řízení, ve světle judikatury ukazuje jako chybný. Takové pochybení případně zakládá nezákonnost rozhodnutí, proti němuž se účastník může bránit jinou cestou, tzn., že právní názor není důkazem a jeho zpochybnění nemůže být důvodem obnovy řízení. Žalobkyně sice tvrdí, že důvodem pro obnovu řízení měly být nově najevo vyšlé skutečnosti, a že se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými, věcně však pouze zpochybňuje právní názor správních orgánů, nikoli nedostatky ve skutkovém zjištění. Je třeba uvést, že argumentace žalovaného se nejeví soudu nedostatečnou, naopak plně situaci

vystihuje a objasňuje, a soud se s jeho právními úvahami i po obsahové stránce ztotožňuje. Žalovaný správní orgán vyjádřil ve svém rozhodnutí srozumitelně základní úvahu o věci, když uvedl, že obnovu řízení lze povolit pouze za splnění podmínek ust. § 100 odst. 1 správního řádu, přičemž v daném případě nedošlo ke změně podkladového rozhodnutí a ani nevyšly najevo žádné nové skutečnosti či důkazy. Cestou k nápravě tak není obnova řízení, nýbrž případný soudní přezkum. Soud neshledává za těchto okolností a ani ve srozumitelném a výstižném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelnost.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. ledna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová